Stingerea eronată a debitelor stabilite prin decizii de impunere sau cum ne-am întors la o practică nelegală, abandonată de ANAF acum mai bine de 5 ani | Alex Slujitoru

Autor: Alex Slujitoru, Senior Managing Associate | Radu și Asociații SPRL

La finele anului 2019 și începutul anului 2020 au reapărut cazurile în care ANAF alocă eronat plățile contribuabililor. De obicei, este vorba de sumele achitate cu titlu de contribuții sociale și impozit pe salarii care sunt folosite de ANAF pentru a stinge debite stabilite prin decizii de impunere, debite ce nu sunt încă scadente.

Deocamdată, toate aceste cazuri au fost întâlnite exclusiv la Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, organ fiscal de la care am aflat cu mare surprindere că scadența obligațiilor fiscale ar fi un concept cu importanță strict teoretică, eventual pentru analiza posibilității autorității fiscale de a executa silit contribuabilul. De asemenea, aceeași autoritate a subliniat că dispozițiile normative privind alocarea plăților și ordinea stingerii datoriilor sunt irelevante, deoarece organul fiscal va acorda întotdeauna prevalență și deci va considera ca fiind corecte situația înfățișată de fișa fiscală a contribuabilului și operațiunile efectuate de sistemul computerizat al organului fiscal.

În acest context, ce pot face contribuabilii cărora le-au fost sau le vor fi comunicate decizii de impunere pentru a se proteja este să nu efectueze nicio plată de taxe, impozite sau contribuții până nu suspendă executarea silită a debitelor astfel stabilite (de ex. prin depunerea notificării privind intenția de a depune o scrisoare de garanție bancară). Altfel, riscul este ca această sumă să fie alocată în vederea stingerii debitelor din actul de control, chiar din ziua în care au semnat pentru primirea deciziei de impunere.

În același timp, să conteste operațiunile nelegale ale ANAF, în speranța că astfel de situații nu vor deveni modul obișnuit de lucru al autorității fiscale.

O practică nelegală, abandonată de ANAF acum mai bine de 5 ani

Prin 2012-2013, un contribuabil ne sesiza o situație cu care nu se mai confruntase până atunci și pe care nu știa cum să o abordeze. Fusese subiectul unei inspecții fiscale ce se încheiase cu stabilirea unor debite suplimentare, decizia de impunere îi fusese comunicată de câteva zile și urma ca debitele să devină scadente peste câteva săptămâni, în cursul lunii următoare (*conform textelor din O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, în vigoare la acel moment, care stabileau termenul de plată și scadența în funcție de data comunicării actului de impunere*). Câteva zile mai târziu, având în vedere termenul de depunere a decontului de TVA, contribuabilul declarase și achitase către bugetul de stat o sumă de TVA care, în mod surprinzător (pentru contribuabil și pentru noi), fusese „alocată” de organul fiscal pentru stingerea parțială a debitelor stabilite prin decizia de impunere.

Prin urmare, contribuabilul se afla în situația în care, pe de o parte, deși achitase suma de TVA pe care o datora pentru luna anterioară, debitul rămăsese nestins, întrucât plata

fusese utilizată de ANAF pentru acoperirea parțială a debitului din decizia de impunere. Iar, pe de altă parte, dincolo de voința și intenția contribuabilului, autoritatea fiscală stinsese o parte dintr-un debit nescadent, contestat și care chiar fusese ulterior suspendat de la executare, printr-o hotărâre judecătorească, exact în data când ar fi devenit scadent.

Inutil să spunem că pentru „neplata” sumei de TVA declarate în decont, organul fiscal a demarat executarea silită a contribuabilului prin comunicarea somației și a titlului executoriu, acțiune ce necesită a fi contestată separat de aspectele care au generat-o.

Continuarea firească? Declanșarea unui litigiu lung și anevoios împotriva autorității fiscale (contestație fiscală, acțiune în instanță) menit să corecteze situația fiscală a contribuabilului ce fusese denaturată de operațiunile incorecte efectuate de ANAF.

Specific, au trebuit anulate o serie de acte și operațiuni (de ex. compensările, decizia de soluționare a contestației), efectuate o serie de operațiuni (de ex. alocările plăților pentru stingerea TVA din decont) și rectificată fișa fiscală a contribuabilului.

Cele două hotărâri judecătorești pronunțate în cauză de Curtea de Apel București (în primă instanță, în 2013) și de Înalta Curte de Casație și Justiție (în recurs, în 2014) au stabilit, pe scurt, că vechimea obligațiilor din decizia de impunere se determină în funcție de comunicarea acesteia și că la momentul la care ANAF operase „stingerea” parțială a acestora ele reprezentau „obligații cu scadențe viitoare” pentru a căror stingere era necesară solicitarea expresă a contribuabilului. Așadar, alocarea plăților efectuate de contribuabil pentru TVA lunar, pe care îl datora în vederea stingerii unor debite din decizia de impunere ce nu devenise scadentă, era nelegală.

Odată cu decizia definitivă a celei mai înalte instanțe, a luat sfârșit și scurta practică necorespunzătoare a organelor fiscale cu privire la acest subiect, deși au mai existat cazuri disparate, care de multe ori au fost rezolvate fără a mai fi nevoie de o dispută.

Între timp, a apărut un nou cod de procedură fiscală – Legea nr. 205/2015 privind codul de procedură fiscală (intrat în vigoare la 1 ianuarie 2016) care, în mare parte, conține aceleași dispoziții precum vechea reglementare și care, cel puțin până în prezent, nu generase dificultăți de interpretare a modului de alocare a plăților și a ordinii stingerii datoriilor.